

Unitat per la independència com a objectiu

written by Pau Miserachs | 14 de juny de 2020

La situació política catalana es de desconfiança i temptativa d'acorralament dels republicans. La proximitat d'unes eleccions al Parlament de Catalunya, sigui per raó del temps de duració de la legislatura o per altres causes ha trencat la lleialtat entre els partits de govern, fins el punt que els retrets i atribució d'errors i mentides són constants.

Es pensa erròniament que es pot crear un estat d'opinió mobilitzant joc brut a les xarxes i desacreditant polítics que cal desqualificar de cara a les properes eleccions que es procuren endarrerir per anar desgastant mentre tant uns als altres. La teoria de la gota malaia torna a ser present a la política de desgast.

S'hi ha d'afegir la mala acceptació de la Taula de diàleg compromesa entre ERC i PSOE per part de les forces independentistes conservadores. La incredulitat guanya terreny aprofitant els adversaris d'ERC el retard en l'inici el diàleg per intentar resoldre el conflicte polític.

És cert com diu Elisenda Paluzie que no és indispensable per fer la independència que votin a favor més del 50% del cens, posant com exemple el cas britànic pel que fa al Brexit.

El vot favorable britànic al Brexit va ser-hi molt inferior, a diferència de Catalunya on l'1 d'octubre 2017 van votar els ciutadans catalans amb dificultats per la prohibició de l'Estat i sota repressió policial els més de 2.400.000 catalans que es van apropar a les urnes, sorgides de la "clandestinitat", més de la meitat del cens electoral registrat a Catalunya.

El referèndum il·legal per Espanya, però no per Catalunya, es

va celebrar amb el resultat de mostrar la manifestació massiva d'una voluntat favorable a la independència de Catalunya. La independència es va declarar però va quedar suspesa per decisió del mateix President de la Generalitat Sr. Carles Puigdemont en sessió parlamentària del 10 d'octubre del 2017, com recordem.

Posteriorment s'ha plantejat, per resoldre el conflicte i saber la voluntat dels catalans, fer un referèndum pactat d'autodeterminació al qual en principi s'ha negat l'Estat espanyol, mentre sectors independentistes entenen que el referèndum ja es va celebrar i l'única cosa que s'ha de fer és aixecar la suspensió de la declaració d'independència.

Amb l'objectiu de la independència present a la política catalana al qual l'unionisme posa tots els entrebancs possibles, mentre l'Estat espanyol segueix mantenint la mateixa doctrina jurídica que va declarar la il·legalitat de la consulta de 2014 i del referèndum de 2017, el govern actual de la Generalitat viu sota la tensió de la desentesa i diferents criteris d'enfocament. La pugna segueix sent entre reactivar la independència suspesa o intentar un referèndum pactat amb l'Estat.

Fora dels partits de govern la idea de persistència i de resistència segueix vigent davant la repressió judicial que no s'ha aturat com tampoc el Govern de l'Estat ha fet cap gest visible per retrobar la concòrdia i l'entesa amb Catalunya.

Vivim ara moments de decepció i d'incertesa. Descobrim que l'Estat no ha fet els deures pel que fa al corredor mediterrani ni al canvi d'ample de via d'ibèrica a ample europeu, tampoc no s'han renovat les infraestructures per facilitar el desenvolupament industrial de Catalunya. El perjudici per Catalunya és greu, gravíssim per què allunya la inversió exterior ni es considera ara Barcelona pont i port d'entrada a Europa.

Decepció per l'actuació recentralitzadora del govern socialista i de la seva sucursal a Catalunya que no s'integra en la defensa dels problemes i dèficit d'inversió pública a Catalunya; decepció per la gestió de la Generalitat intentant evitar discussions amb Madrid i seguir sense obtenir resposta a les demandes catalanes per què no són prioritàries.

Incertesa perquè l'economia i el futur empresarial estan en situació de risc a Catalunya; incertesa perquè s'ha produït un endeutament per pagar deutes de lloguers i sobreviure, un cop liquidats els estalvis; incertesa per les dificultats que posen els bancs per concedir crèdits ICO i assegurar-se el seu retorn o les seves garanties.

Preocupació per la desocupació laboral, la pèrdua de riquesa i pels impagats que s'han produït i les empreses i autònoms que no han pogut reobrir un cop passada la fase de confinament, la qual cosa ha destapat que vivíem en una situació d'economia feble, al dia, i sense garanties ni reserves en cas de necessitat de crèdits o pagaments extraordinaris.

Hi ha motius suficients per estar preocupats amb la manca d'unitat independentista i la guerra de desgast en què hem entrat quan el que ens convé és una presència unitària davant el Govern de l'Estat i actuar com una minoria nacional unida i indestructible amb un objectiu comú irrenunciable de recobrar la independència nacional de Catalunya.

Aquesta unitat s'ha de construir reconstruint el procés polític col·lectiu, deixant-se de picabaralles entre partits i tenir seguiment en el suport del poble català, al qual el Govern català ha d'escoltar, deixant per més endavant les diferències que el poble s'encarregarà de resoldre en temps electoral, de forma que la Generalitat torni a ser el màxim organisme polític de la Catalunya independent que és la legitimitat política històrica de Catalunya a la qual aspira el poble català des de les mobilitzacions de setembre de 1977.